

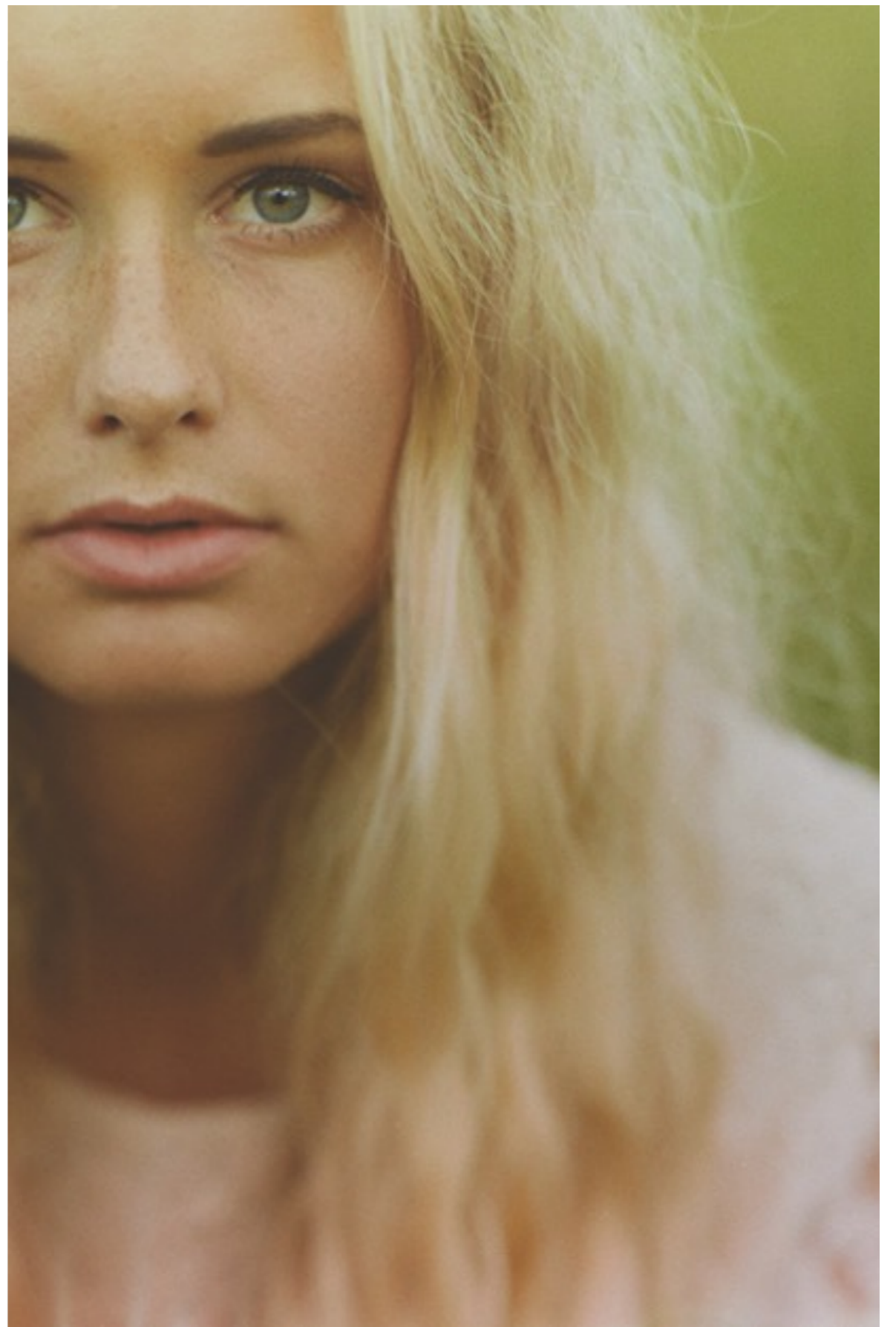

Drycken

Det här boken handlar om en tjej vid namn Tuva.

Hon är en helt vanlig tjej, eller det är det man tror om man träffar henne för första gången. Inne i henne finns det fullt av frågor som inte har några svar. Men det hon inte vet är att en dag så skulle hon få svar på varenda en av dom...

Drycken

Har du någon gång hört ditt namn, när du är ute och går, eller när du bara är hemma, men det visar sig att det inte var någon som sa något, eller att dom bara mena någon annan?

Det har iallafall jag varit med om.

Allt började när jag gick i andra ring på gymnasiet, under höstterminen. Jag trodde att jag hade blivit galen, jag hörde mitt namn flera gånger per dag, men det var igen som ville mig något. Moa, min bästa vän som kan mig innan och utantill, började märka att det var något som inte stämde.

-Tova? Tova! sa Moa och avbröt mina tankar.

-Va? vad är det? sa jag ganska förvånad.

-Jo, kommer du idag efter skolan, du vet vart, sa Moa i en viskning.

Jag nickade till svar och sen gick jag till min lektion.

Moa och jag har känt varandra enda sen vi började gymnasiet, det var något som klicka, det var hon och jag som var menade att vara tillsammans. Vi är bara vänner men ibland känns det som om det är hon som jag ska vara med hela livet. Jag orkar inte att bli kär för då kanske jag glömmer henne. Hon och jag brukar ibland vara i ett övergivet torp i skogen efter skolan och göra läxor och sånt. Ingen vet om torpet förutom vi.

-Jag fattar inte riktigt på det här området i No boken, sa jag till Moa och tittade upp med blicken på en hylla.

Vi satt i torpet och hade blivit tvungna att sopa bort allt barr som hade ramlat på golvet och nu hade vi börjat med läxorna. Längst bort i det fyrkantiga rummet fanns en hylla med några burkar och en gammal glasflaska. Min fastlimande blick släppte snart när Moa sa något.

-Jag vet inte Tuva, svarade Moa. Jag vet inte om du mår bra, sa hon tyst igen.

-Vad är det? sa jag, fast jag redan visste vad hon mena.

-Du har bara inte varit dig själv på sistonde, du är inte närvarande liksom. Är det något hemma, vill du prata? sa hon och tittade på mig.

Jag visste inte vad jag skulle svara, om jag sa sanningen så skulle hon nog tro att jag var galen. Att höra röster, det låter inte friskt. Hon skulle säkert ta mig till kuraton eller kanske till en psykolog.

-Det är inget, hörde jag mig själv säga.

-Jag tror att jag måste gå. Jag kom på att mamma ville att jag skulle vara hemma och hjälpa henne att städa lägenheten, sa jag tätt in på min andra mening och gick.

“Kom ihåg att du kan prata med mig” var det enda jag hörde att Moa hade ropat efter mig när jag gick.

När jag kom hem så somnade jag direkt i min säng. Jag var trött och det var mörkt ute för att hösten hade kommit en bit.

-Tova!

Mina ögon öppnades direkt. Någon hade skrikit mitt namn. Det var något som inte stämde när jag tittade runt i rummet. Klockan stod på 00:23 så jag hade sovit ganska länge. Mamma hade tydligen bäddat ner mig för jag hade inget minne av att jag hade lagt mig.

Men vem var det som hade skrikit mitt namn och väckt mig? Jag funderade en stund när jag förstog var det var, jag hade drömt. Det måste ha varit så. Långsamt så la jag mig igen fast med känslan att jag hade drömt en mardröm och inte kände mig helt trygg.

-Tova, Tova, sa den konstiga rösten igen.

Jag visste nu att jag inte inbillade mig, jag var ju vaken och det var bara jag i rummet, rösten måste mena mig.

På ett ögonblick så var jag inte hemma.

- Hon är här! sa en kvinna som stod på andra sidan ett glasskiva.

Jag stod nu i en glaskub i mitten av något som liknande ett labb, omringad av människor i vita rockar.

Kvinnan tryckte på en knapp på bordet med säkert hundra andra knappar framför henne och glaskuben åkte upp i taket

och där stod jag omringad av människor som bara glodde på mig.

Tystnaden avbröts när en kille kom in i rummet, han verkade vara några år äldre än mig. Han rusade in med en filt och tog med mig in i ett litet rum. Efter en stund i det lilla fyrkantiga rummet med en främmande kille sittande framför mig så kom det ut ur mig.

-Vart är jag?

-Är det som heter Tuva? sa killen.

Jag nickade lite lätt till svar.

-Du blir kanske lite förvånad nu, med du är i en annan värld, svarade han lungt.

I den här världen så är allt uppbyggt av tio olika gudar som har var sin speciell dryck som dom har gömt i de här världen. Problemet är att det bara är såna som du, i din värld som kan hitta dryckerna. Alltså finns det tio olika människor som du som kan hitta var sin dryck.

Det finns olika drycker till olika saker. Det finns till exempel vetenskapens dryck, matens dryck och den onda drycken. Vi vet det här för att gudarna har sin uppgift och det finns en som har vetenskapens kraft, matens kraft och onskans kraft. När vi verkligen behöver en dryck så viskar guden till den person som är utvald att få den drycken. Vi kan mäta från vårt labb signaler från människor från din värld och sedan skicka hit dom utvalda.

-Vänta är jag utvald? avbröt jag honom. Är jag utvald?! sa jag igen.

Han svarade inte och fortsatte på där han var.

Det som är så konstigt är att det var en i vår värld som hittade en dryck. Vi vet inte hur det kunde vara möjligt, men det gjorde han. Han har hittat den onda drycken som kan ta över alla djur. Djuren har dödat jätte många, säkert en tredjedel av all befolkning i vår värld. De flesta som har blivit dödade var de som har gjort motstånd. Han är ute efter vår portal som tar hit människor från din värld, för han vill inte att den utvalda ska komma hit och hitta botemedlet. Vi lyckades att föra portalen hit. Många i vår värld har gått över till hans sida, dom tror att botemedlets gud har övergett dom.

Men vi vet att han inte har gjort det, för du är här.

Vi har i vårt labb kunnat se tecken på att du hört botemedlets gud tala till dig. Nu tror vi att du är den utvalda, sa han och log samtidigt som han var väldigt allvarlig.

Vad skulle jag tro? Drömde jag trots allt kanske bara är en konstig och jätte verklig dröm! Men samtidigt förstod visste jag att jag var vaken.

Dörren till det lilla rummet jag och den främmande killen satt i öppnades. Kvinnan som jag hade sett i labbet stod där med några andra som hade vita rockar. Hon satte sig ned framför mig.

-Hej, sa kvinnan och tittade med snälla ögon på mig.

Det blev tyst i några sekunder, jag svarade inte. Stämningen avbröts när hon sa något igen.

-Vi gjorde först ett misstag, Nils har säkert hunnit berätta det för dig. Så det var Nils killen hette, tänkte jag.

- Vi råkade ta hit fel person först. Vi råkade först ta hit Nils men han kunde inte hitta drycken. Men du Tuva, jag tror att du kan det. I din värld så har du sett drycken, det vet vi för att alla andra som har varit här har sett sin dryck i sin värld först. Vår värld är väldigt lik er, vissa föremål finns också här. Du ska få vila tills imorgon, men tänk nu om du har sett något, du är vårt sista hopp. Hon reste sig upp och gick med sitt följe av dom andra människorna ut ur rummet.

Det blev inte så mycket mer den kvällen. Jag minns bara att Nils sa att jag skulle lägga mig och det hade jag tydligen gjort för jag vaknade när kvinnan sa mitt namn.

-Tova, du måste vakna innan solen har gått upp, sa hon där hon satt vid sängen i det kala rummet.

Jag tog på mig några konstiga kläder hon gav mig och följde efter henne ut ur rummet.

Vi gick i en lång korridor tills vi gick in i ett rum med en folksamling.

- Tuva är här! sa kvinnan.

Vi gick in ringen av människor och där var det ett vit bord med bilder på olika platser jag kände igen. Det var mat butiken ett gammalt par äger, min skola och mitt villaområde.

-Vi tror att det är på någon av de här platserna som drycken finns. Vi har fått så starka signaler därifrån. Jag granskade bilderna noga. Någon dryck? Jag har nog aldrig set något underligt med dom ställena, men egentligen har jag aldrig sett något som nog skulle vara en konstig dryck. Jag kollade noga tills jag tittade upp på kvinnan som desperat nog ville att jag skulle säga något.

-Jag tror att jag vet, sa jag och pekade på kortet som visade vår källare.

Det enda jag visste var att det fanns massvis med olika burkar och det fanns en där som var blå och mamma brukade skoja med mig när jag var liten att det var en häxbrygd.

-Bra, sa kvinnan och tog sin kalla hand på min axel.

Vi åkte i en lastbil men fyra vakter som skulle skydda oss om djuren skulle komma. Det fanns små kikhål så man kunde se ut i. Det var verkligen konstigt, nästan allt såg ut som hemma. Vi åkte på en väg som liknade den från matafären som låg nära mig. Det ända som inte stämde var att det var helt tyst. Det var ingen som var ute och inga fåglar kvittrade. Lekparken som vi åkte förbi var helt tom, där brukar det alltid leka barn.

-Är det något du tänker på Tova? sa Nils och tittade undrande på mig.

-Nej, sa jag. Är vi framme snart?

-Ja, vi ska bara svänga och sen är vi inne på din gård, sa han och släppte min blick.

Han hade haft rätt för bilen stannade.

Vi gick snabbt ner i källaren på fuktiga trappsteg.

Men det var något som inte stämde. Källaren kändes tom. Jag tittade runt och kände ingenting.

-Det är inte här, hörde jag mig själv säga, det är inte här, sa jag igen.

-Vad menar du med inte här!?! sa en av vakterna som började se ganska rädd ut.

-Ja, vad menar du med inte här!?! sa kvinnan som blev mer arg. Är det på något annat kort eller? Vi måste skynda oss! sa hon och tittade stressat på de andra korten. Är det någon av de här!?! sa hon och räckte fram korten åt mig.

Jag höll i korten men jag kände inget.

-Det är inget av de här, sa jag lågt och stirrade ner i korten. Det var då jag kom på vad det var för plats dom sökte, det var Moas och mitt ställe. Det övergivna torpet som vi hittade förra året.

-Jag vet var vi ska leta, sa jag ivrigt.

Vi åkte istället till den plats som liknade min skola. Men den var inte sig lik, den var helt förstört.

Jag han inte inte fråga vad som hade hänt, när en av vakterna tog tag i mig och sa att vi behövde sticka fort in in skogen.

Jag sprang först sen kom Nils, kvinnan jag inte kunde namnet på och vakterna med sina gevär. I skogen kände jag igen mig och hittade enkelt till det gamla torpet. Det stod där under eken som den alltid hade gjort.

-Är det här? sa kvinnan och granskade huset.

Det såg ganska ensamt och övergivet ut. Tänk om jag hade fel? att jag bara sagt något för att inte svika dem? Men vi gick in i huset och förbi den trånga hallen till vardagsrummet där jag och Moa brukade göra läxor. Jag log för mig själv när jag

såg sopkvasten och det nysopade golvet. Tänk att det fanns en parallell värld med vår, allt var som när jag och Moa lämnade rummet senast.

På trähyllan stod den gamla flaskan.

-Där, sa jag och pekade på glasflaskan.

Kvinnan gick fram till hyllan och tog på sig sina plast hands-
kar. Hon tog upp flaskan och vände sig mot oss.

-Du har rätt, sa hon tyst men med ett leende på läpparna.

-Vi måste skynda! sa Nils och viskade något i en av vakternas
öron.

Man hörde på hans röst att han var lättad men stressad.

- Det är fritt att lämna, sa vakten som stod utanför huset.

-Vart ska vi? frågade jag. När ska jag få komma tillbaka till
min värld?

-Du måste följa med oss Tuva, sa Nils till svar. Vi måste åka
till ett stort vattenhål. Det står i profetian att det är där vi ska
hälla flaskans innehåll för att göra alla djuren friska.

Jag viste inte hur jag skulle reagera. Men jag bara nickade. Vi
satte oss i lastbilen och körde iväg. Vi svängde av på en grus-
väg jag aldrig sett förut. När bilen stannade kände jag igen
mig. Det var den gamla badplatsen, ett kalkbrott med höga
klippor och uråldrig skog runt omkring. Vi var på den sidan

som hade skog som nästan inga brukade vara. På andra sidan
av sjön fanns en strand där man brukade sola på somrarna.

-Ser du? sa kvinnan till mig.

Hon pekade mellan grenarna och vid stranden så var det fullt
av olika djur. Men dom betedde inte sig som vanligt. Även
dom små fåglarna som flyger bort bara man tittar på dem var
som zombies. Dom flög hit och dit och attackerade alla möjli-
ga djur.

-Vi kan inte gå fram till kanten, då ser dom oss, sa jag när hon
pekade på djuren.

Hon nickade.

-Jag vet, vi måste kasta flaskan med öppen kork här ifrån, sa
hon och tittade allvarligt på mig.

Vi öppnade korken, vakterna tog på sina gevär för att vara beredda. Jag backade undan men kvinnan drog fram mig igen.

-Det är klart att du ska kasta, sa hon när hon höll ett hårt grepp om min arm.

Hon gav mig flaskan och jag svängde bak armen, blundade hårt och kastade.

Jag öppnade ögonen direkt när jag hörde ett flaskan träffa vattenytan.

Vi såg en silverfärg som spred sig fort från där flaskan hade hamnat. På mindre än en minut så var hela sjön silverfärgad. Vi alla stod med uppspärrade ögon.

Det var som om djuren inte märkte någonting, dom fortsatte att dricka av vattnet.

Men sen hände något. Fåglarna blev rädda och flydde och en tiger angrep ett får. Djuren började bete sig som vanliga djur! Nils, kvinnan och alla vakterna vi hade med mig började hoppa av glädje. Jag rycktes med fast allting hade gått så fort, jag hade nästan precis förstått att jag fortfarande var vaken och inte bara låg i mig säng hemma och drömde.

Vi skrattade och kramade om varandra.

-Tack Tuva! sa alla till mig var och en.

Jag var glad och varm om kinderna, jag visste knappt vad jag hade gjort men jag visste att det var något väldigt, väldigt bra.

Våra glada känslor slocknade när vi hörde bilar från andra sidan sjön. Det var flera bilar med personer i konstiga stridskläder. Dom sköt sprutor på djuren med dom reagerade ingenting. Jag förstog att det var det silverfärgade vattnet som djuren hade fått i sig som gjorde att dom inte reagerade på sprutorna. Sen sprang vi till lastbilen och körde snabbt därifrån. Efter en lång bilfärd så tvärstannade bilen. Det verkade som om alla visste vart dom skulle men jag bara följde efter. Vi hade kommit till huset med labbet dit jag först kom. Vi sprang genom korridorerna in i rummet med glas kuben ståenda i mitten.

-Du måste åka hem Tuva, sa kvinnan andfådd.

I rummet fanns dom andra forskarna. Jag nickade och gick in i kuben.

-Tack Tuva, sa Nils och tittade på mig sen applåderade dom i salen undertiden kubens fylldes av en vit rök. Röken var kall och på ett ögonblick så låg jag i min säng. Täcket hade ramlat ned på golvet och jag frös.

Det hade gått flera månader och jag hade nästan glömt bort allting. Det enda som inte var sig likt var att jag inte hörde några röster nå mer. Jag hade varit helt förvirrad och hade stuckit till torpet dagen efter för att kolla om det fanns några bevis på att allting jag hade varit med om var sant eller om jag bara hade drömt. Men allting var sig likt. Glasflaskan stod på samma ställe som den alltid hade gjort.

Det var en helt vanlig dag när jag och Moa satt och småpratade i torpet.

-Jag ska bara gå hämta en sak, sa Moa och såg finurligt på mig.

Jag log och följde henne med blicken när hon sträckte sig efter något på trähyllan. Hon lyfte ned en plåtburk som hon öppnade och däri låg två kolor.

-Jag fick dom i skolan av en kompis och ville ge en till dig, sa hon och vände sig mot mig. Just då hördes ett högt kras bakom henne. Det var glasflaskan som ramlat ner och nu låg utspridd av glas skivor. På golvet låg även en liten lapp som flög ut flaskan. Jag tog upp lappen som var så liten att de knappt gick att veckla upp. På lappen stod det,

“Tack Tuva” .

Nu ska testa dig om du har varit uppmärksam i sagan. Testa dig själv i dom här frågorna... ->

Här är en ljudfil med en intervju av mig om boken. Av: Simon och Sofie

OBS: Jag låter jätte fjantig i början med det blir "bättre" sen ;)

Boksamtal

ÖVNING 2.1

Fråga 3 av 3

I vilken årskurs gick Tuva?

- A.** första ring
- B.** nian
- C.** tredje ring
- D.** andra ring

Kontrollera svar